

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. V. K.**, zastoupen Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Děčín, Labská 17, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 539/2003 - 30 ze dne 21. 3. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 539/2003 - 30 ze dne 21. 3. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4968/VL - 20 - 05 - 2003 ze dne 31. 10. 2003, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že mu azyl měl být udělen, neboť podmínky pro jeho udělení splňuje. Stěžovatel uvádí, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

Ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva a stěžovatel se obává návratu svého návratu do vlasti. Kromě toho stěžovatel namítá, že krajský soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, což neučinil. Na základě shora uvedených skutečností stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření setrvává na závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu, poukazuje zejména na to, že stěžovatel mohl požádat o udělení azylu již dříve, ale učinil tak až v roce 2003, přitom zákonný pobyt na tomto území mu skončil již v červnu roku 2001. Kasační stížnost je dle žalovaného nedůvodná, a proto ji žalovaný navrhuje zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu řízení před žalovaným uváděl, že jeho žádost je motivována snahou o legalizaci pobytu na území České republiky, kam přicestoval již v roce 1998. Stěžovatel tu podnikal do té doby, než bylo zjištěno, že prodává napodobeniny značkového zboží, následně mu nebylo prodlouženo povolení k pobytu na území České republiky. Od roku 2001 tu pobýval nelegálně a v říjnu 2003 požádal o udělení azylu. V průběhu správního řízení dále stěžovatel poukazoval na to, že se do země svého původu nechce vrátit, neboť tam panuje komunistický režim, stěžovatel tam nevidí pro sebe žádnou budoucnost. Žalovaný stěžovateli azyl neudělil, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel neuvedl žádnou okolnost, jež by nasvědčovala pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a není důvodu u něj konstatovat existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, v níž namítal rozpor postupu žalovaného s § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a 5 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přitom poukazoval na to, že byl v zemi svého původu pod tlakem, byl pronásledován kvůli své účasti na demonstracích a pro případ svého návratu se obává represe ze strany tajných policistů. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 11. 4. 2005, ten jej napadl dne 14. 4. 2005 kasační stížností.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti s ohledem na uplatněné kasační důvody, pak stěžovatel namítá kasační důvody podávané z § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s, byť je podává v obecné rovině. Je však zřejmé, že míří jak na nesprávné posouzení splnění podmínek pro udělení azylu, tak na vady řízení před žalovaným, pro které měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit, a tedy Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a z uplatněných kasačních důvodů podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatel tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení azylu pro své pronásledování, pak nehledě ke skutečnosti, že sám ponechává svoji argumentaci v alternativní, a tedy již z tohoto důvodu nepřesvědčivé rovině, tj. „... buď že by mohl být pronásledován, případně že má strach z pronásledování ...“, tato podmínka u něj objektivně splněna není. Pronásledováním je ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu ve znění účinném v době

rozhodování žalovaného třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Poukazoval-li přitom stěžovatel v průběhu správního řízení na potřebu legalizace svého pobytu, pokud žádost o udělení azylu následovala až po uplynutí doby téměř dvou let od skončení jeho legálního pobytu v České republice a pokud před podáním žádosti tu stěžovatel již od roku 1998 podnikal, pak je zřejmé, že žádost o udělení azylu tu nebyla motivována snahou nalézt legální záštitu před represí ze strany státu, ale snahou o vyřešení stěžovatelovy situace ohledně jeho pobytu. Závěr, podle něhož stěžovatel nebyl v zemi svého původu pronásledován, Nejvyšší správní soud opírá mimo jiné o znění článku 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a z Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, z nichž dovozuje, že udělení azylu je důvodné pouze tehdy, je-li žadatel vystaven útokům, před nimiž se snaží nalézt ochranu, a jde-li zároveň o represii uskutečňovanou ze strany státu. Takovou represii lze dovodit jak ve formě přímé, kdy stát sám určité osoby pronásleduje, tak ve formě nepřímé, kdy stát záměrně určité pronásledované osoby nechrání. Represe ze strany státu v daném případě nebyla motivem stěžovatelovy žádosti, údaje o komunistickém režimu a stěžovatelově účasti na demonstracích, jež stěžovatel uvedl až v žalobě ke krajskému soudu, jsou s ohledem na jeho tvrzení učiněná v průběhu správního řízení zřetelně účelovými. Tato námitka tedy důvodnou není.

Pokud jde o námitku procesních pochybení v řízení před žalovaným, pro které mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno, avšak nebylo, ani té Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. Pro řádné zjištění skutkového stavu věci s ohledem na stěžovatelova tvrzení, jimiž žádost o udělení azylu odůvodňoval, je obsah správního spisu, na základě kterého žalovaný rozhodoval, dostačující. Stěžovatel v tomto směru obecně argumentoval již v řízení před krajským soudem (z tohoto důvodu, byť se v žalobě stěžovatel omezil toliko na citaci jednotlivých ustanoveních správního řádu, je tato námitka nyní přípustná) a ten se tedy rozsahem podkladů rozhodnutí žalovaného zabýval v té míře obecnosti, jaká odpovídala rozsahu, jakým byl přezkum rozhodnutí žalovaného determinován stěžovatelem v žalobě. Pokud z podkladu rozhodnutí žalovaného vyplynuly důvody jeho žádosti o udělení azylu tak, jak je Nejvyšší správní soud shora podal, není, čeho by na základě uplatněného žalobního bodu a následně kasačního důvodu měl nyní Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytknout. Ani tato námitka tedy není důvodnou.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení stěžovatelem uplatněných námitek uzavírá, že v posouzení právních otázek krajským soudem neshledal nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí, ani neshledal vady řízení před žalovaným, pro které by měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu